

[Henry Christensen.]

tænkelighed, som melder sig; vi må undgå at få monopoliseret også et sådant område — oven i købet samtidig statssubsidieret — mere, end det er højest nødvendigt, idet det vil ske på bekostning af andre muligheder. Jeg vil gerne klart fremhæve, at der er ingen tvivl i mit parti om, at vi ønsker fastholdt mulighederne for, at alle de mennesker, der ønsker det og kan skabe det fornødne grundlag derfor, også kan komme til i fremtiden at erhverve deres egne sommerhuse, deres egne fritidsgrunde. Når hr. Orla Møller henviser til de begrænsninger, der ligger i, at der nu kun er halvandet hundrede tusinde grunde tilbage i de udlagte områder, så er det kun udtryk for, hvad der er udlagt, men ikke for, hvad der kan udlægges. Der er langt større muligheder, og det må vi naturligvis overveje, inden man overhovedet kan begynde at drage konsekvenser i retning af, at der ikke mere er muligheder for og ikke mere tilstrækkelige arealer til; at befolkningen kan komme til at få deres egen sommerhusgrund.

Der er ingen tvivl om heller, at også her, når man taler om miljø og trivsel, er argumentet vældig stærkt for at bevare denne adgang, så længe det overhovedet er praktisk muligt. Når det drejer sig om udnyttelse af vore egne arealer til sommerhusformål og fritidsmæssige formål, er der ingen tvivl om, at vi hidtil har erfaring for, at her ligger nok den miljømæssigt stærkeste og bedste udnyttelsesform, og det må derfor være opgaven at sikre dette, så langt som det overhovedet er muligt.

Man vil jo gerne have mange midler, og man skriver i en bestemmelse, at der skal afsættes 100 mill. kr. om året. Man har lidt på fornemmelsen, at det er sådan en formulering, den nuværende regering har foreslået i den første glade tid, inden man begyndte at blive klar over, at der måske var andre ting, man også skulle tænke på. Det er jo ikke noget nyt, at der kan være behov for midler, men vi har hidtil måttet underkaste dette en økonomisk overvejelse, oven i købet en meget stram økonomisk overvejelse. Det kan være, vi kan lempe her, men det må naturligvis helt anderledes underbygges, i hvilket omfang det skal lempes, og i hvilket omfang vi skal opgive den almindelige parlamentariske kontrol med denne udgifts-

virksomhed. Jeg tager altså forbehold, for så vidt angår omfanget heraf, ikke mindst ud fra samfundsøkonomiske hensyn. Jeg tror ikke, man skal regne med, at skatteydernes midler hænger så løst, at man uden en nøje økonomisk vurdering kan sige: 100 mill. kr. om året.

Der er andre bestemmelser i dette forslag, bestemmelser om forkøbsret og om ekspropriation. Det er klart, at her er der traditionelt i vores jordlovsdiskussioner sprængstof, det er oplagt. Alligevel vedkender jeg mig, at jeg har givet udtryk for og fremdeles mener, at der kan være mening i at drøfte disse bestemmelser ud fra det særlige formål i forbindelse med tilknytning til fællesmarkedet, hvis det er nationale hensyn, der her er en afgørende motivering. Det er ud fra den forudsætning, jeg har sagt og stadig mener, at i dette tilfælde vil jeg nok komme til det resultat, at en forkøbsret er at foretrække for en bestemmelse om tilbudspligt. Det betyder ikke, at jeg ikke kan være enig med hr. H. C. Tøft i, at almindeligvis kan en forkøbsret, som jo gøres gældende, når mennesker har truffet en beslutning og en aftale, på begge parter føles som et stærkere indgreb, men hvis jeg har opfattet formålet med bestemmelsen rigtigt, og det beder jeg i hvert fald om senest at få bekræftet under udvalgsbehandlingen, så må jeg komme til det resultat, at man ved at have en forkøbsret kan opfylde sit formål ved at anvende den i langt, langt færre tilfælde, end man måtte reagere på en tilbudspligt, hvis det var det samme formål, der var tale om. Det er ud fra den opfattelse, jeg vedstår, at jeg synes, det er fornuftigere i denne situation at diskutere og måske acceptere forslaget om en forkøbsret.

Med hensyn til forslaget om ekspropriation må man sige på den ene side, at sådan som forslaget er formuleret og også begrundet her i dag, svarer det nok temmelig nøje til, hvad vi har i vores almindelige byudviklingslovgivning og har accepteret dér. På den anden side må man sige, at det kan være svært at se behovet for at have den bestemmelse også i denne lovgivning og det gør jo, at det måske kan være lidt svært at komme op i de helt store højder i argumentation, både for det ene og for det andet standpunkt. Jeg vil egentlig tro, at hr. Orla Møller er enig med mig, men af forskellige